

Hugo Claus (1929) je *Oostakkerske pesmi (De Oostakkerse gedichten)* objavil leta 1953 v reviji *Čas in človek (Tijd en mens)* ter se s tem dokazal kot eden trdnih varuhov moderne poezije. Sledile so številne zbirke, med katerimi je tudi udaren cikel, ki ga je napisal v spomin na svojega umrlega prijatelja, pesnika H. C. Pernatha (1978). Claus je bil hkrati izvrsten pisec romanov, dramatik, slikar, režiser in filmski delavec. Za svoja dela je dobil mnogo pomembnih odlikovanj in bil celo nominiran za Nobelovo nagrado za književnost.

Hugo Claus

Pesem t

Jutro kot vedno Tvoja hiša je prazna
Štejemo in drug za drugim
Stopajo dnevi v kletko

Vidimo vidim vidiš
Skrite živali v hladnem zrcalu
Tako bo ostalo pod kožo

Nož ki rjavi kri ki se strjuje
Kamenje porozno mleko postano

Pravimo praviš
Z zaslepljenim glasom z okamenelo kretnjo

Dan
Dan ljubi otroci.

Iz: *Tancredo Infrasonic* (1952).

16.

Zvečer se sliši krvavo šepetanje ženskam v
Sipinah, kjer bedim

In poslušam.

Med grmičevjem nakane, med trnjem mrznje

Se *razgaljajo* glodajoči stavki, rastejo glasovi

In se odpirajo klešče šepetanja brez ljubezni:

“Vedno te bom *ljubil*.”

In ponavljajoče moleduje in raste grenko

Jedro v tem izpljunku. Slišiš:

“Božal in oskrunil in ranil bom tvoje hrepenenje.”

“Zatisnil ti bom sramne ustnice,

Kot da bi ugovarjal.”

Mlade, mlade ženske dišijo in moški se zaslepljen pogreza.

Ponavljajoče v tej šepetajoči sipini

Se združujejo ljubljene,

Si zarezujejo prostor okrog svoje trpinčene zvezde semena

In vpijejo, pijejo ob ustju sijajne trave in sipinskih bilk,

Se dotikajo lobanj, dolgih in razbrstenih las sovraštva,

Sledi dneva in plahe noči pa trajajoče vodijo

V najskrivnostnejši sadež.

Iz: *De Oostakkerse gedichten*. Amsterdam, De Bezige Bij, 1953 (2003), str. 58.